

5. Prorocza perspektywa Nadziei Adwentu

Czwarte, pomocne pojęcie w zrozumieniu wspomnianego już napięcia jest zawarte w tak zwanej „perspektywie proroczej”. Perspektywa ta pozwoliła na traktowanie czasu teraźniejszego i przyszłego, bliskiego i odległego w dynamicznym związku.

Przewidywanie przyszłości.

Izajasz w rozdziale 13. opisuje na przykład odległy Dzień Pana w kontekście bliskiego zburzenia Babilonu (w. 9-11). Dzień Pana był bliski, ponieważ bieżące Boskie interwencje były odbierane jako przewidywany koniec pobytu na ziemi. Każdy sąd i każda wypowiedź były postrzegane przez proroków jako częściowa realizacja ostatecznego nadejścia Dnia Pana.

Ta sama perspektywa prorocza jest obecna w naukach Nowego testamentu. U św. Marka (r. 13) bliskie zniszczenie Jerozolimy (w. 14-23) jest przedstawione w kontekście przyjścia Syna Człowieczego (w. 24-27) Nadejście Drugiego Adwentu jest pierwszym wydarzeniem zapowiadającym Sąd Ostateczny.

CO czy KIEDY?

Trudno jest nam – wyćwiczonym w mierzeniu czasu ilościowo, a nie jakościowo – przyjąć perspektywę proroczą. Mierzymy czas przy pomocy naszych zegarów i kalendarzy, i liczymy godziny,

dni, miesiące, lata, by dokładnie ustalić, kiedy jakieś wydarzenie czy działalność ma mieć miejsce. Według myśli biblijnej, ważnym pytaniem nie jest często „kiedy” ale „co?”.

Uczniowie zapytali Jezusa: „Powiedz nam, kiedy to nastąpi? I jaki będzie znak, gdyto wszystko zacznie się spełniać?” (Mk 13,4). W swej odpowiedzi Chrystus nie daje wskazówek, dzięki którym można ustalić „kiedy” to nastąpi. W rzeczywistości z naciskiem stwierdza: „Lecz o dniu owym lub o godzinie nikt nie wie, ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko Ojciec” (Mk 13,32). To co Chrystus wyjaśnia, to nie „kiedy” , ale „co” charakterystyczne będzie dla czasu oczekiwania.

Charakterystyczną cechą dla „co” jest konflikt w religijnym, politycznym i kosmicznym porządku świata. Podczas tego konfliktu następcy Chrystusa muszą ogłosić wszystkim narodom Dobrą Nowinę o Królestwie Bożym (Mk 13,10, Mat 24,14). Historia ludzkości nie poddaje się złu, ale zmierza do dnia, kiedy przyjdzie Syn Człowieczy i zakończy wszystkie konflikty (Mk 13,26.27).

Triumfy Ewangelii podczas trwania konfliktów są oznakami tego, że „koniec jest bliski”, ponieważ mówią nam, że ostateczny triumf Królestwa Bożego już wkracza w czas obecny.

Dwie skrajności.

Wierny, który widzi bieżące konflikty i triumfy jako oznaki tego, że Chrystus już teraz działa dla zbawienia ludzkości i by spełniło się Jego przyszłe królestwo, podziela perspektywę proroczą pozwalającą na traktowanie teraźniejszości i przyszłości, bliskości i odległości Nadziei Adwentu w subtelny, ale zawsze dynamiczny sposób.

Utrata proroczej perspektywy powoduje dwa znaczące błędy. Niektórych doprowadza do porzucenia nadziei na rzeczywiste przyjście Pana, gdyż sądzą iż już teraz następuje realizacja Królestwa Pana. Innych prowadzi do ignorowania obecnego spełniania się Królestwa Bożego, ponieważ istnieją różne

spekulacje w sprawie dat i wydarzeń związanych z dniem Adwentu.

By uniknąć tych dwóch skrajności, potrzebna jest perspektywa prorocza, która pozwala nam na skrócenie czasu chronologicznego dzięki patrzeniu w przyszłość przez obecne dzieła Boże. Adwent Pana, chociaż ma się wydarzyć w przyszłości, jest ciągle blisko, ponieważ to ten sam Pan, który działał już w przeszłości, pracuje też obecnie nad naszym zbawieniem, a królestwo Jego spełni się w dniu Jego powrotu.

PODSUMOWANIE

Istnieje sprzeczność

Nowy Testament mówi o czasie Drugiego Adwentu w terminach wywołujących napięcie bliskości i ciągle możliwej odległości. Dowiedliśmy, napięcie to jest podstawowym składnikiem biblijnej Nadziei Adwentu.

Funkcja napięcia.

Napięcie bliskość – odległość spełnia następujące znaczące funkcje:

- (1) pomaga wiernym w chwili bieżącej doświadczyć rzeczywistej przyszłości,
- (2) kładzie nacisk na przeszłe, teraźniejsze i przyszłe zbawienia,
- (3) skłania do ciągłych przygotowań a nie do kalkulacji,
- (4) zachęca do przyjęcia perspektywy proroczej, dzięki której wierny patrzy w przyszłość przez widoczne już obecnie znaki zapowiadające Adwent.

(Nadzieja Adwentu dla Ludzkiej Bezradności).

Samuele Bachiocchi, profesor Historii Kościoła i Teologii w Andrews University, Berruen
Springs.

Publikowane za zgodą autora.

Cytaty z Biblii Tysiąclecia, poza wyróżnionym.)

Duch Czasów 1-3/1991